

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **J. Š.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2011, č. j. 9 Ad 16/2011 - 12,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze usnesením ze dne 6. 10. 2011, č. j. 9 Ad 16/2011 - 12, zamítl žalobcovu žádost o přiznání osvobození od soudních poplatků. V odůvodnění tohoto usnesení soud uvedl, že žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 14. 6. 2011 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2008, č. j. 2008/59740 - 424. Poté, co byl vyzván k zaplacení soudního poplatku, žalobce požádal o osvobození od soudních poplatků s tím, že *„jsem ve výkonu trestu odnětí svobody a mé příjmy, jsou nepatrné ...“*. Soud však dospěl k závěru o zjevné neúspěšnosti žaloby, a to jednak proto, že napadá rozhodnutí žalovaného, na které dopadá kompetenční výluka podle § 70 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), dále proto, že o téže věci již soud jednou pravomocně rozhodl a konečně proto, že žaloba je opožděná. Z každého z těchto důvodů by tedy bylo třeba žalobu podle § 46 odst. 1 s. ř. s. odmítnout. Na základě těchto skutečností soud učinil závěr o zjevné neúspěšnosti žaloby, a proto žádost o přiznání osvobození od soudních poplatků ve smyslu § 36 odst. 3 věty druhé s. ř. s. zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) namítl, že jeho majetkové poměry mu neumožňují zaplatit soudní poplatek, přičemž o nich měl soud dostatečné informace. Dále stěžovatel uvedl, že žalobu podal tak, jak byl poučen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2011, č. j. 4 Ads 3/2011 - 58. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2011, č. j. 9 Ad 16/2011 - 12, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Protože kasační stížnost směřuje vůči nepřiznání osvobození od soudních poplatků, které je též předpokladem pro ustanovení zástupce, Nejvyšší správní soud netrvá na splnění podmínky řízení v podobě zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost a povinného zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37, www.nssoud.cz). Proto nezaplacení soudního poplatku za podání kasační stížnosti a nedostatek zastoupení stěžovatele nebrání věcnému projednání kasační stížnosti.

Podle Nejvyššího správního soudu lze stěžovatelovy námitky podřadit pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť jím napadá správnost právního posouzení soudem o nesplnění podmínek pro přiznání osvobození od soudních poplatků. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel uplatňuje námitky a argumenty, které se netýkají skutečných důvodů pro vydání napadeného usnesení Městského soudu v Praze, neboť jím byla zamítnuta žádost o přiznání osvobození od soudních poplatků kvůli zjevné neúspěšnosti žaloby podle § 36 odst. 3 věty druhé s. ř. s., a nikoliv kvůli tomu, že by stěžovatel měl dostatečné prostředky a nesplnil tak podmínku uvedenou ve větě první téhož ustanovení.

Pro větší přehlednost a snazší pochopení celé věci Nejvyšší správní soud uvádí následující skutečnosti, které již ostatně uvedl v rozsudku ze dne 24. 3. 2011, č. j. 4 Ads 3/2011 - 58. Úřad práce v Pardubicích usnesením ze dne 21. 7. 2008, č. j. 6786/08/Ha, přerušil řízení ve věci uspokojení mzdových nároků stěžovatele. Toto usnesení bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 10. 2008, č. j. 2008/59740- 424, podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu. Tu Městský soud v Praze usnesením ze dne 27. 11. 2009, č. j. 10 Ca 252/2009 - 31, odmítl. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 3. 2011, č. j. 4 Ads 3/2011 - 58, zamítl stěžovatelovu kasační stížnost proti rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby, neboť dospěl k závěru, že žaloba byla správně odmítnuta, když jí bylo napadeno zrušující rozhodnutí žalovaného, jež nenaplňuje materiální znaky rozhodnutí způsobilého soudního přezkumu podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2008, č. j. 2008/59740 - 424, stěžovatel opětovně napadá v nyní projednávané věci.

Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. *„účastník, který doloží, že nemá dostatečné finanční prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne.“* Právě na posouzení zjevné neúspěšnosti žaloby založil Městský soud v Praze rozhodnutí o zamítnutí návrhu na přiznání osvobození od soudních poplatků. Proto je třeba zkoumat, zda jsou závěry vyslovené soudem správné.

Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel opětovně napadl žalobou shodné rozhodnutí žalovaného. Když stěžovatel požádal o přiznání osvobození od soudních poplatků, soud shledal naplnění důvodů zjevné neúspěšnosti návrhu předně v tom, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2008, č. j. 2008/59740 - 424, není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť na něj dopadá kompetenční výluka uvedená v § 68 písm. e) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s. Tento závěr vyslovil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2011, č. j. 4 Ads 3/2011 - 58, jak je výše uvedeno. Důvod, proč nejde o rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., je dán tím, že rozhodnutí žalovaného zrušilo rozhodnutí úřadu práce a věc mu vrátilo k dalšímu řízení. Věc se nadále nachází na úrovni veřejné správy a soudní přezkum zde nemá místo, neboť rozhodnutí žalovaného nijak nezasahuje do práv a povinností stěžovatele.

Dalším důvodem vedoucím k závěru o zjevné neúspěšnosti návrhu byla skutečnost, že žalobce napadá podruhé rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2008, č. j. 2008/59740 - 424, z čehož je patrné, že žaloba je v takovém případě nutně podána opožděně.

Poslední důvod, který vedl k závěru o zjevné neúspěšnosti stěžovatelova návrhu, shledal Městský soud v Praze v tom, že o téže žalobě již bylo rozhodnuto jeho odmítavým usnesením ze dne 27. 11. 2009, č. j. 10 Ca 252/2009 - 31. Nejvyšší správní soud, s ohledem na jeho rozsudek ze dne 27. 1. 2005, č. j. 1 Afs 30/2004 - 71, publikovaný pod č. 538/2005 Sb. NSS, v němž se uvádí, že *„pravomocné usnesení soudu o odmítnutí žaloby nevytváří překážku věci rozhodnuté“*, však nesdílí závěr Městského soudu v Praze, že je v tomto případě dána překážka věci rozhodnuté.

Nicméně Nevyšší správní soud se shoduje se závěry Městského soudu v Praze, že zde byly splněny podmínky uvedené v § 36 odst. 3 věty druhé s. ř. s. k zamítnutí zjevně neúspěšného návrhu. Stěžovatel brojí ve správním soudnictví opožděnou žalobou proti témuž rozhodnutí žalovaného, které je navíc vyloučeno ze soudního přezkumu, o čemž již bylo v minulosti rozhodnuto. Uvedené závěry jsou plně v souladu i s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 102/2007 - 72, dostupným na www.nssoud.cz, podle něhož *„vlastnost „zjevně neúspěšného návrhu“, kterou zákonodárce vyjádřil pojmem „zjevně“, je třeba vykládat jako vlastnost návrhu seznatelnou „na první pohled“, jehož neúspěšnost je bez jakýchkoliv pochybností a dokazování zcela jednoznačná, nesporná a okamžitě zjistitelná. Takovým „zjevně neúspěšným návrhem“ může být např.: opožděně podaná žaloba, opožděně podaná kasační stížnost; návrh na prominutí zmeškání zákonné lhůty, kterou nelze prominout; návrh, který je výslovně (bez meritorního posouzení charakteru a povahy žalobou napadeného úkonu) vyloučen z meritorního přezkoumání.“*

K námitce stěžovatele, že se řídil poučením Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 24. 3. 2011, č. j. 4 Ads 3/2011 - 58, Nejvyšší správní soud

uvádí, že stěžovatel si je vyložil nesprávně. Nejvyšší správní soud nepoučil stěžovatele o tom, že má napadnout žalobou opět totéž rozhodnutí žalovaného, a to ani v řízení podle části páté o. s. ř. Naopak v předchozím rozhodnutí Nejvyšší správní soud zdůraznil, že je třeba, aby stěžovatel vyčkal rozhodnutí úřadu práce, proti němu uplatnil řádné opravné prostředky a teprve potom případně podal žalobu k civilním soudům. To ostatně vyplývá z níže uvedené citace *„s ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dodává, že pokud úřad práce rozhodne (či již rozhodl) ve věci samé, má stěžovatel možnost se proti takovému rozhodnutí bránit žalobou v občanském soudním řízení podle § 244 a násl. o. s. ř.“*

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť stěžovatel ve věci nebyl úspěšný a žalovanému nevznikly náklady, které by přesahovaly jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu